

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.353/2008/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Kiss Miklós Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Petőfi tér 7. szám, ügyintéző: Dr. Kiss Miklós ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Miskolci 7. számú Ügyvédi Iroda (3530 Miskolc, Arany János u. 21. fszt. 1. szám, ügyintéző: Dr. Polgáry Gyula ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen elszámolás iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2008. április 30. napján kelt, 13. G. 40.178/2007/22. számú ítélete ellen az alperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 1 885 000 (Egymilliónyolcszáznyolcvanötezer) Ft elsőfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül - leletezés terhe mellett - rójon le 649 600 (Hatszáznegyvenkilencezer-hatszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 962 100 (Kilencszázhatvankettőezer-egyszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A peres felek ...-en, 2002. március 22. napján szállítási szerződést kötöttek, amely alapján az alperes 2002. március 1. és 2002. december 31. napja közötti időszakban 1500 tonna, 50 kg-os kiszírelésű kristálycukrot szállított a felperesnek. Az átadási árat 150 000 Ft/tonna + ÁFA összegben határozták meg. Rendelkeztek a teljesítés helyéről, a csomagolásról, a mennyiségi és minőségi átvételről, a szállítások ütemezéséről, a fizetési határidőről, valamint a fizetési feltételekről is.

A szállítási szerződés 1. számú mellékletében a felek abban állapodtak meg, hogy eltérő elszámolási móddal határozzák meg a cukor árát, ha azt a felperes exportra gyártott és eladott termékekben használja fel. Az exportra eladott termékekhez felhasznált cukor árát 2002. évben 115 000 Ft/tonna + ÁFA áron állapították meg azzal, hogy ez az ár maximum 1500 tonnára vonatkozott.

A megrendelő felperes vállalta, hogy az egységes vámáru nyilatkozat másolatát, export számlaszámát, kiszállítási dátumát, relációit, a termék megnevezését, mennyiségét, valamint a termékhez felhasznált cukor mennyiségét receptura szerint közli a szállító alperessel.

Az ún. érvényesség kérdésében a peres felek akként állapodtak meg, hogy a kért adatokat minden szállítmányra el kell készíteni, majd összesíteni a havi mennyiségeket 2002. évre vonatkoztatva (havonta 200 tonna/hó közvetett export cukor volt elszámolható).

Az egységes vámáru okmányokat a Cukoripari Egyesülés ellenőrzi, az általa kiadott igazolás alapján a szállító ellenőrzi az elszámolást, és ezt követően 30 napon belül átutalással rendezi a közvetett cukorból adódó árengedményt.

A peres felek között ugyanilyen tartalmú megállapodás jött létre 2003. május 29. napján, amelyben a 2003. május 29. és 2003. december 31. napja közötti időszakra a cukor árát 142 000 Ft/tonna + ÁFA összegben, mennyiségét 900 tonnában határozták meg. Az exportra eladott termékekre 2003. évben 85 000 Ft /tonna + ÁFA árat állapítottak meg.

A 2003. évi szállításoknál az alperes rendelkezésére bocsátott okmányok alapján az alperes a visszatérítés mértéke tekintetében számítási hibát vétve 1 323 960 Ft összeggel kevesebbet térített vissza a felperes részére.

Ugyancsak 2003. évben a felperes által átvett cukor mennyiség vonatkozásában az alperes az ún. közvetett exportot nem ismerte el azon termékek tekintetében, amelyeket a felperes közvámraktárba tárolt be, és megtagadta 15 099 580 Ft visszatérítését a felperes részére.

A felperes által 2003-ban vásárolt cukormennyiség egy része olyan termékekbe lett beépítve, amely termékeket a felperes csak 2004. év folyamán exportált. Az alperes ezen cukormennyiség vonatkozásában is megtagadta a visszatérítést, összesen 12 872 025 Ft erejéig.

A felperes az alperestől 2002. évben és 2003. évben vásárolt cukormennyiség ellenértékét részben késedelmesen fizette meg, ezért a késedelemmel érintett időszakra vonatkozóan 5 597 438 Ft kamat tartozása merült fel.

A felperes módosított keresetében mindösszesen 29 290 570 Ft és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az elsőfokú bíróság a 13. G. 40.017/2006/16. számú ítéletében 10 826 102 Ft és ezen összeg járulékaiban az alperest marasztalta, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a peres felek által benyújtott fellebbezések alapján eljáró Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Gf. III. 30.462/2006/6. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részének a felperesnek a 2003. év folyamán vásárolt és 2004. évben közvetetten exportált cukormennyiség után számított 12 872 025 Ft vételár kedvezmény visszatérítésére vonatkozó kereseti kérelmét elutasító rendelkezését helybenhagyta, és a felperest az alperes javára 504 400 Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a 2003. évben a közvámraktárban elhelyezéssel megvalósuló közvetett cukorexporttal kapcsolatos 15 099 580 Ft árkedvezmény megfizetésére vonatkozó keresetnek helytadó rendelkezését hatályon kívül helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította. Előírta az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárásban követelje meg a felperestől a vámjogról, a vámeljárásról, valamint a vámigazgatásról szóló 1995. évi C. tv. értelmező rendelkezéseinek 16/a. pontjában írtak igazolására a vámraktárban elhelyezett árukra vonatkozó külkereskedelmi ügyletek okmányainak a becsatolását, az adatok, a mennyiségek beazonosítható összesítéseit.

Az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyezéssel érintett körben megismételt eljárás eredményeként a felperes 15 099 580 Ft és járulékai megfizetésére irányuló kereseti követeléséből a már jogerősen megítélt alperesi beszámítási kifogás beszámítása után fennmaradó követelést alaposnak találta, és ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 826 102 Ft-ot, valamint ezen összegnek 2004. június 17. napjától 2004. december hó 31. napjáig terjedő időre évi 11 %-os mértékű kamatát, 2005. január 1. napjától kezdődően pedig a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegét, és 1 632 000 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének az indokolásában kifejtette, hogy a perbeli szerződésnek a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti helyes értelmezése alapján nem fogadható el a közvetett export fogalmával kapcsolatos alperesi álláspont.

A perben beszerzett bizonyítékokból nem volt megállapítható az, hogy a visszatérítésre vonatkozóan a peres felek szándéka arra irányult, hogy a felperes csak akkor juthasson hozzá a visszatérítés összegéhez, ha azokat a termékeket, amelyekbe a cukrot beépítette, ténylegesen külföldre szállítja.

A perben meghallgatott tanúk vallomásai alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a perbeli szerződési feltételeket eredetileg meghatározó cukorgyár szándéka az alperes relációjában arra irányult, hogy az export ár visszatérítésre csak akkor kerüljön sor, ha az áru ténylegesen elhagyta Magyarország területét, de a peres felek között írásban létrejött szerződés ilyen kitéletet nem tartalmazott. Az alperes pedig nem tudta bizonyítani azt, hogy a peres felek szándéka erre a megállapodásra irányult volna, mivel az alperesi előadással szemben a felperes kifejezetten tagadta az ilyen tartalmú megállapodás létrejöttét.

Az indokolás szerint a felperesi értelmezést támasztotta alá az a körülmény is, hogy az alperes a felperes részére más olyan esetben is eszközölt visszatérítést, amikor az áru Magyarország területén az országhatárt ténylegesen nem hagyta el.

Az ítélet a részítéletében az elsőfokú bíróságnak az alapeljárásban elfoglalt, az export fogalmával kapcsolatos álláspontját is helytállónak fogadta el. A megismételt eljárásban a felperes által becsatolt okirati bizonyítékokból azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az export értékesítés megtörtént, így az eljárás tárgyát képező kereseti kérelem vonatkozásában az alperest marasztalta, a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint pedig kötelezte a felperesnek a 10 826 102 Ft és járulécai vonatkozásában előterjesztett kereseti kérelméhez kapcsolódó perköltségei megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, a felperes keresetének az elutasítását, és felperesnek a perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Tévesnek tartotta a 2003. május 29-én kelt szerződés és mellékletének azt az értelmezését, hogy exportnak minősül az áru közvámraktárba történő elhelyezése. A szerződés szerint ugyanis a visszatérítésre jogosító exportnak kizárólag az minősül, amikor a tárgyévben az áru ténylegesen el is hagyja az ország területét.

A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a közvámraktárba történő bevitel megfelel az export útján megvalósuló kivitelnek, és ha ezt a felperes nem tudja bizonyítani, a sikertelen bizonyítás következményét neki kellett volna viselnie. Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt vétett a bizonyítási teher értékelésénél.

A felperesnek a fellebbezéssel érintett kereseti követelése a szállítási szerződésen és annak mellékletén, mint okirati bizonyítékokon alapult, ezekben azonban egyetlen szó sem esik a közvámraktározásról. A szerződésben szereplő „export” szó teljesen egyértelmű szerződéses és jogi kategória, amibe nem lehet beleerőltetni a közvámraktárba történő bevitelt. A felperes egyetlen, e körben felhozott és az elsőfokú bíróság által elfogadott hivatkozása az volt, hogy az előző évben egy alkalommal a ... Zrt., illetve az alperes elszámolta a közvámraktározott tételt is. Az alperes szerint azonban ez a tény nem volt elegendő a felperesi álláspont alátámasztására, az elsőfokú bíróság pedig a Pp. szabályait megszegte, amikor a felperes ezen hivatkozását elfogadva helytadott a keresetnek ahelyett, hogy azt bizonyítatlanság okából elutasította volna.

Az alperes fellebbezési hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályt is sértett, amikor ítélete indokolásában a Ptk. 207. § (1) bekezdésére hivatkozott, mivel a Ptk. 207. § (1) bekezdésének az alkalmazása csupán az írásbeli szerződés tényleges tartalmához képest kiegészítő jelleggel jöhetett volna szóba. Az írásbeli szerződés az alperesi akaratot egyértelműen tartalmazza.

Az nem volt vitatott a perben, hogy a szállítási szerződés megkötését a ... Zrt. kezdeményezte. Tanú tanúvallomása pedig azt igazolta, hogy a Zrt. találta ki ezt a konstrukciót azért, hogy az általa termelt cukrot piacra tudja vinni olyan áron, amellyel kiváltsa a relatíve olcsó, külföldi származású cukorterméket. A lényeg az volt, hogy csak az kap visszatérítést, aki külföldre viszi, azaz exportálja a terméket.

A felperes és az alperes közötti szerződés tartalma pedig a Zrt. és az alperes közötti szerződéssel egyező tartalmú volt. A kedvezmény szempontjából tehát szó sem lehet

közvámraktározásról. A tanúvallomás azt bizonyítja, hogy az alperes ismerte a közvámraktározással kapcsolatos szerződés tartalmát, akarata pedig véletlenül sem irányulhatott arra, hogy kedvezményt számoljon el olyan közvámraktári teljesítésre, amelyről tudta, hogy arra ő a ... Zrt-től nem fog árkedvezményt kapni. Ahhoz pedig, hogy a bíróság a felek szerződéses akaratának megfelelően állapítsa meg a felperes értelmezése szerinti szerződéses tartalmat, az lett volna szükséges, hogy mindkét fél akarata arra irányuljon. Tanú tanúvallomása arra is magyarázatot adott, hogy mindezek ellenére az előző évben az alperes miért számolt el árkedvezménnyel közvámraktáras tételt is. A kis volument érintő adminisztratív hibát nem lehet a felek „gyakorlata”-ként értékelni.

Az adott esetnek a nyilatkozó akaratának értelmezése körében figyelembe vett körülményei sem vezethettek az elsőfokú bíróság által elfogadott jogértelmezéshez, a Pp-nek a bizonyítási teherre vonatkozó szabályai alapján. Az alperes a másodfokú bíróság által is elfogadott állásponttal szemben azt hangoztatta, hogy a szavak általános jelentését az Értelmező Kéziszótár határozza meg, amelyben az export, illetve az exportál fogalmaknál nem található említés a közvámraktározásról. Vagyis az általános szóhasználat szerint az „exportál” és a „külföld” szavak egyértelműen azt jelentik, hogy az árut Magyarországról, más országba kivesznek, azaz az Értelmező Kéziszótár is az alperes értelmezését támasztja alá.

A perbeli szerződés háttérjoga a szerződés 10.) pont b.) és c.) pontja szerint a Ptk. és a Pp., és a Ptk-ban nem található egyetlen rendelkezés sem a közvámraktár kategóriájával kapcsolatban.

Az alperes álláspontja szerint a perbeli jogviszonyra, mint szerződéses jogviszonyra nem lehet alkalmazni a vámhatóság és az ügyfél kapcsolatát rendező 1995. évi C. tv. rendelkezéseit.

Végül előadta, hogy a szerződés melléklete szerint a felperes összesen havi 75 tonna cukormennyiség elszámolására volt jogosult. A felperes által becsatolt kigyűjtés adataiból pedig az állapítható meg, hogy 2003. december hónapra vonatkozó kimutatásban 1-52. tétel alatt összesen 349752,95 kg mennyiség szerepel. Ebből az 1-5. tétel még 2003. december 1. napja előtti teljesítés, így a 8533,46 kg mennyiségét figyelmen kívül kell hagyni, ugyanakkor a 2003. december 30. napjától 2004. január 27. napjáig terjedő időszakra vonatkozó kimutatás 1-27. tételeiből az 1. és a 2. tétel a 2003. december havi teljesítésnek minősül, 3374,18 kg mennyiséggel.

A 2003. december havi mennyiség 344593,67 kg volt, ebből az első kimutatás 47. és 49. tétele, 264953,40 kg lett közraktározva. A közvámraktáron kívüli december hónapi értékesítés tehát 79640,27 kg-ot tesz ki, erre - a felperes által sem vitatottan - az alperes elszámolta és megfizette a kedvezményt, vagyis teljesítette a szerződés melléklete szerinti 75 tonna/hó mennyiséget. Az ezt meghaladó mennyiség kedvezménye már a szerződéses kikötés alapján sem lenne elszámolható.

Az alperes azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott érdemben az alperesi védekezéssel, ennek elutasítását nem indokolta, ezzel is megsértette a Pp. vonatkozó rendelkezését.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és az alperesnek perköltsége megfizetésére kötelezését kérte, mivel az elsőfokú bíróság megalapozott, a bizonyítékok helyes mérlegelésén alapuló ítéletet hozott.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor figyelembe vette a felperesnek a felek közötti gyakorlat megfelelő súllyal történő értékelésére irányuló hivatkozását, ezt a gyakorlatot pedig az alperes alaptalanul kívánja „jelentéktelen adminisztratív hibának” tekinteni.

Az ítéletábrának a Pp. 256/A. § (3) bekezdése szerinti felhívására az alperes nem nyilatkozott, a felperes pedig nem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábra a Pp. 256/A. § (4) bekezdése alapján - utalva a 256/A. § (1) bekezdés f.) pontjára is - a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a Debreceni Ítéletábra Gf. III. 30.462/2006/6. számú részítéletével hatályon kívül helyezett ítéleti rendelkezéssel érintett körben a megismételt eljárásra előírt bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokból azonban téves jogi következtetést vont le.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú eljárás során képviselt álláspontját fenntartotta, miszerint a peres felek polgári jogi szerződésében szereplő „közvetett export” fogalmába nem lehet beleérteni a vámhatósági eljárás szabályai szerinti közvámraktárba történő beszállítást. Az elsőfokú bíróság pedig helyállóan állapította meg az ítéletében, hogy a peres felek közötti írásbeli szerződés erre irányuló kikötés hiányában az export - közvetett export - fogalmát nem lehet szűkíteni, a termékek tényleges külföldre szállítására vonatkoztatni.

Az ítéletábra e körben arra mutat rá, hogy mindkét szerződő fél gazdálkodó szervezet, akik áruk exportjával (is) foglalkoznak. Ezért a szerződés tartalmának a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezésénél nem lehet elvonatkoztatni attól, hogy a szerződő feleknek tisztában kellett lenniük azzal, hogy nemcsak az 1995. évi C. törvénynek a perbeli időszakban hatályos rendelkezései ismerik el az árunak a közvámraktárba történő betárolását bizonyos feltételek megvalósulása esetén exportnak, hanem a perbeli esetben hatályos, az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. tv. is termék exportnak tekinti az árunak a közvámraktárba való kiléptetését.

A szerződési nyilatkozatot a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára, és az eset körülményeire tekintettel értenie kellett a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint. A perbeli szerződés nem magánszemélyek, mint laikusok között jött létre, ezért a szerződéses nyilatkozat értelmezésénél elsődlegesen nem az Értelmező Szótárhoz kell fordulni. A szerződést gazdálkodó szervezetek kötötték meg, akik a gazdasági-kereskedelmi ügyletekben jártasak, elvárhatóan tájékozottak a rájuk vonatkozó jogszabályok tekintetében. Az eset körülményeinek és a nyilatkozó feltehető akaratának vizsgálatánál ezt is különös súllyal kell értékelni.

Mindezekre tekintettel a cukor feldolgozásával létrehozott árunak - amelynek vételárát a külföldi címzett kifizette - a közvámraktárba történő beszállításával megvalósult a szerződés 1. számú melléklete szerinti közvetett export.

Ugyanakkor az alperes alappal hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a 2003. május 29-én kelt szállítási szerződés 1. számú mellékletében írt, a 2003. évben havonta elszámolható 75 tonna/hó közvetett export mennyiség már ki lett merítve a 2003. évben az utólagos árendedmény vonatkozásában figyelembe vett, nem közvámraktárba elhelyezett, hanem ténylegesen exportált 84853 kg cukorral. Az ezen mennyiség után elszámolható árendedményt az alperes meg is fizette a felperesnek, mint ahogyan ezt az alperes a 2004. március 10-én kelt, a peres iratokhoz F/7. szám alatt becsatolt levelében, illetve maga a felperes is állította a keresete módosítását tartalmazó, 2005. november 8-ai beadvány 3. oldal első bekezdésében.

A 2003. május 29-én kelt szállítási szerződés 1. számú melléklete nem vitásan havi 75 tonna közvetett export elszámolását tette lehetővé, amely keretben 2003. december hónapban a felperes az alperes által már elszámolt mennyiséggel kimerítette.

A felperes tehát - bár az általa a közvámraktárba elhelyezett áruba beépített cukor mennyisége közvetett exportnak minősül -, ezen mennyiség után nem jogosult az utólagos árendedmény visszatérítésére, mert a közvámraktárba vitt áru meghaladja a szerződésben rögzített, havonta kedvezménnyel elszámolható mennyiséget.

Ezért az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet az elsőfokú eljárásban is peresztesnek minősülő felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesnek az elsőfokú eljárással felmerült - a megelőző másodfokú eljárásban keletkezett, a Debreceni Ítéletábla hatályon kívül helyező végzésében megállapított 900 000 Ft + 360 000 Ft = 1 260 000 Ft perköltség, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) és b.) pontja, (4)-(6) bekezdései, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján 500 000 Ft + ÁFA = 625 000 Ft elsőfokú perköltség - költségei megfizetésére.

Az alperes a jelen fellebbezésén a jogszabály téves értelmezése folytán nem rótta le a fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 51. § (1) bekezdése a megismételt eljárásban abban az esetben mentesíti a felet a fellebbezési illeték ismételt megfizetése alól, ha a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül helyezte hatályon kívül az elsőfokú ítéletét.

A Debreceni Ítéletábla a Gf. III. 30.462/2006/6. számú részitélete azonban az elsőfokú bíróság ítéletét a 2003. évben a közvámraktárban elhelyezéssel megvalósuló közvetett cukor exporttal kapcsolatos 15 099 580 Ft árkedvezmény megfizetésére vonatkozó keresetnek helytadó részében helyezte hatályon kívül a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján, vagyis a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között. Az ennek folytán megismételt eljárásra ezért nem alkalmazható az Itv. 51. § (1) bekezdésében írt kedvezmény.

Az ítéletábla a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján - letelezés terhe mellett - kötelezte az alperest, hogy a fellebbezésén rója le az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint számított, 649 600 Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az alperes fellebbezése sikeres volt, ezért az ítélet tábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint a felperest kötelezte az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a fellebbezési eljárási illeték összegén túl az alperes jogi képviselőjének a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) - b.) pontjai, (5)-(6) bekezdései, és a 4/A. § (1) bekezdése szerinti, 250 000 Ft + ÁFA = 312 500 Ft ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére.

Debrecen, 2008. október hó 10. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó